

ת"פ 15420/12/12 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סלומון אלקים, בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

04 דצמבר 2014

ת"פ 15420-12-12 מדינת ישראל נ'
אלקים

בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו

המאשימה:	מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ המתמחה הגברת אורטל שבתאי
נגד הנאשם:	סלומון אלקים - בעצמו ע"י ב"כ עו"ד צבי פורר

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בביצוע 4 עבירות של דו"ח וידיעות לא נכונים, עבירות לפי סעיף, 217 לפקודת מס הכנסה, התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בין השנים 2004-2009 היה בבעלות הנאשם מגרש מכוניות בשם "אוטו סאלי" (להלן: "המגרש").

החל מתחילת שנת 2006 הנאשם רכש כלי רכב ממגרשי מכוניות שונים בעיר אשקלון.

כלי הרכב אותם רכש הנאשם נמכרו על ידו במגרש ללקוחות פרטיים.

הנאשם ניהל ספרי חשבונות מהם השמיט חלק מהדיווחים על רכישות כלי הרכב וכן השמיט ללא הצדק סביר את הדיווחים על היקף מכירת כלי הרכב, תחת זאת, דיווח הנאשם על דמי התיווך אותם הרוויח בלבד.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם השמיט קניות בסך כולל של 10,000,000 ₪ כמפורט להלן:

בהתאם לאישום הראשון - במהלך שנת 2006, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במגרש בסך של 2,050,765 ₪.

בשנת המס 2006 הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 50,765 ₪ בלבד.

בהתאם לאישום השני - במהלך שנת המס 2007, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במגרש בסכום כולל של 2,271,385 ₪.

בשנת המס 2007 הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 271,385 ₪ בלבד.

בהתאם לאישום השלישי - במהלך שנת המס 2008, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במגרש בסכום כולל של 6,278,190 ₪.

בשנת המס 2008, הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 3,778,190 ₪.

בהתאם לאישום הרביעי - במהלך שנת המס 2009, הנאשם רכש כלי רכב שונים על מנת למכרם במגרש בסכום של 3,185,447 ₪.

בשנת המס 2009, הנאשם דיווח על רכישות כלי רכב בסכום של 685,447 ₪.

3. בין הצדדים היה הסדר עונשי ולפיו המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונשים של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בעוד שההגנה לא הייתה מוגבלת בטיעוניה.

הסכמה נוספת אליה הגיעו הצדדים קשורה בנזק לו תוכל לטעון המאשימה במסגרת הטיעונים לעונש. לשון ההסכמה היא: "יוסכם כי ב"כ המאשימה יוכל לטעון כי בהתאם לשומה שהוצאה לפי מיטב שפיטה, החוב האזרחי המיוחס לנאשם הוא 1,534,342 ₪ בצירוף קנסות המסתכמים בסך של 208,517 ₪. עוד מובהר כי הסכומים הנ"ל לא משקפים את הנזק שנגרם מהמעשים שמפורטים בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו של הנאשם.

כן סוכם כי שני הצדדים לא רואים בנזק הנ"ל כנזק הקשור לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כי אם כנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום המתוקן בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין" (עמוד 21 שורות 10 עד 16 לפרוטוקול מיום 27.3.2014).

4. המאשימה עתרה, בכתב ועל פה לעונשים בהתאם להגבלה כאמור בהסדר הנ"ל.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר.

המאשימה טענה למתחם קנס שנע בין 150,000 ₪ ל-350,000 ₪.

המאשימה טענה כי במעשיו הנאשם פגע בערך השוויון בנטל המס, בערך של הגנה על הסדר החברתי באמצעות הפעולה התקינה של מנגנון גביית המיסים ובקופה הציבורית.

המאשימה טענה כי יש לתת את הדעת לנסיבות ביצוע העבירות, דהיינו לתכנון שקדם לעבירות, לתחכום ולנזק הפוטנציאלי של העבירות.

המאשימה טענה כי יש לתת את הדעת גם לכך שהנאשם לא הסיר את המחדל ולכך שהנאשם הוא בעל עבר פלילי.

המאשימה טענה כי מתסקיר שרות המבחן עולה כי אין בעניינו של הנאשם אופק טיפולי.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסיקה.

לשאלת בית המשפט, ב"כ המאשימה השיב כי הפגיעה בענייננו היא בעקרון הדיווח (וזאת בשים לב לכך שבענייננו לא דווחו רכישות להבדיל מהכנסות).

לשאלת בית המשפט, השיב ב"כ המאשימה כי הפסיקה אליה הפנה לא מתייחסת במדויק לנסיבות שבענייננו, דהיינו אך להעלמת רכישות ולטענתו: "אין לנו מקרה דומה..." (עמוד 23 שורה 28 לפרוטוקול מיום 27.3.2014).

יחד עם זאת, ב"כ המאשימה טען כי במעשיו גרם הנאשם לנזק ראייתי המקשה על היכולת לדעת את מלוא הנתונים בעניינו.

5. ב"כ הנאשם עתר למתחם עונש שנע בין מאסר מותנה ל-8 חודשי מאסר בפועל, כשעתר הוא לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם טען כי אכן הנטייה בעבירות מס היא להחמרה בענישה ואולם נטייה זו לא באה במקום בחינה אינדיווידואלית של המקרה.

ב"כ הנאשם טען, בשני הדיונים שהתקיימו, כי יש לתת את הדעת, עת נקבע מתחם העונש ההולם, לכך שהעבירה בה הורשע הנאשם היא בהתאם לסעיף 217 לפקודה ולא בהתאם לסעיף 220 לפקודה, עבירה שהוזכרה בחלק מהפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי להבדיל מהפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה, בענייננו, אי הדיווח לא היה בקשר להכנסות כי אם לרכישות, מה שמשליך באופן משמעותי על מתחם העונש, כנגזר משאלת הפגיעה בקופה הציבורית.

ב"כ הנאשם טען כי הסברו של הנאשם לאי הדיווח נעוץ בכך שהוא דיווח אך על רווחיו ולא על רכישותיו. בעניין זה הוסיף ב"כ הנאשם כי אילו היה מגיש הנאשם את דוחותיו כדין, הם היו מלמדים על הפסדים של הנאשם.

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם נגמל משימוש בסם, שימוש אותו עשה בעבר הרחוק, וכיום לא קיים עוד צורך טיפולי בעניינו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם בילה בעברו שנים בבית סוהר והחזרתו כעת, בנסיבותיו של תיק זה, תחטיא את התוצאה הראויה.

ב"כ הנאשם טען כי לנאשם אין כל הרשעה קודמת בעבירת מס וכי העבירה הפלילית האחרונה שלו נעברה על ידו בשנת 1996.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם עשה מהפך בחייו, וכיום הוא נשוי ואב לשלושה ילדים.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו כאשר לדידו אף במקרים בהם אי הדיווח קשור בהכנסות, הסתיימו התיקים באותם מקרים בעונשים של עבודות שירות או של"צ.

באשר לשאלת הקנס, ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הוכרז כפושט רגל, נתון שיש לתת לו משקל בהתאם לסעיף 40 ח' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

6.

בעניינו של הנאשם התקבלו תסקיר של שרות המבחן וחוות דעת של הממונה על עבודות השירות.

מתסקיר שרות המבחן עולה כי הנאשם כבן 52, יליד הארץ, נשוי ואב לשלושה ילדים. הנאשם ניהל משך שנים ארוכות אורח חיים התמכרותי ועברייני. הנאשם סיים 10 שנות לימוד, כאשר מגיל צעיר עבר להתגורר בנפרד מהוריו. לאחר שחרורו מן הצבא, התמכר הנאשם לסם וניהל אורח חיים עברייני ואף ריצה מספר עונשי מאסר.

מדברי הנאשם עולה כי בשנת 1992, עבר גמילה באופן עצמאי ומשנת 1996 עד שנת 2010, עבד בעסק עצמאי, בסיוע של אביו, במגרש מכוניות (למעט שנתיים בין השנים 2002-2004 בהן ריצה עונש מאסר - דבר שלא נמצא לו ביטוי בגיליון הרישום הפלילי שהוגש לעיוני (ת/1), י.ל).

שרות המבחן הוסיף כי לדברי הנאשם הוא עושה בשנים האחרונות מאמץ להשתלב במעגל התעסוקה וזאת לאחר שפשט את הרגל (הוצג אישור).

שרות המבחן ציין כי הנאשם הודה בפניו בעובדות כתב האישום המתוקן.

שרות המבחן ציין כי הנאשם מעולם לא השתלב בהליך טיפולי ואף כיום איננו מעוניין בכך.

שרות המבחן הוסיף כי הנאשם התקשה להעמיק ולבטא אחריות מלאה באשר להתנהלותו במשך השנים. שרות המבחן הוסיף כי מבדיקה שנערכה עם הנאשם נמצא כי הוא נקי משימוש בסמים.

שרות המבחן התרשם מהנאשם כבעל יכולות תקינות בבסיסן, כמי שלו שאיפות גרנדיוזיות במידת מה לצד טשטוש וערפול וביחס למצבו.

שרות המבחן הוסיף כי הנאשם מסר כי הוא מאס בעולם העבריינות, חש כי שילם מחיר משפחתי ואישי כבד ומכוון עצמו להתנהלות נורמטיבית.

בסופו של תסקיר, המליץ שרות המבחן, להטיל על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש אשר מחד יהווה במקרה זה עונש מוחשי ומבהיר גבולות ומאידך היבטים של שיקום, חזרה לתעסוקה סדירה והשתלבות תעסוקתית בעתיד, עונש אשר לא יוביל לרגרסיה אצל הנאשם.

7. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, עולה כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות.

8. הנאשם העיד לעונש עד הגנה, מר אלפונסו. זה מסר כי סייע לנאשם ולמשפחתו לפני כ-20 שנה, בדיוור ומאז התחבר עם הנאשם. מר אלפונסו מסר כי סייע לנאשם לצאת מהסמים וכי הנאשם עזב החברה בה הסתובב.

מר אלפונסו הביע חששו כי היה והנאשם יאסר, ולו לתקופה קצרה, כל השיקום שנערך בעניינו עם אשתו של הנאשם ועם חבריו, ירד לטמיון.

9. הנאשם אמר את דברו בבית המשפט, תוך שמירר בבכי. הנאשם מסר כי הוא מאד מצטער. כי הוא: "לא רוצה להגיע לשמה עוד פעם. מספיק עברתי בחיים" (עמוד 28 שורה 23 לפרוטוקול מיום 4.11.2014). הנאשם הוסיף כי לא התכוון לפגוע באף אחד.

דין

10. סבור אני כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן צריך לנוע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, בצירוף עונשים נלווים לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

בקביעת מתחם זה התחשבתי בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בערכים אלה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת, כמפורט להלן.

הואיל ובין כל העבירות ישנה זיקה של עושה, עסק, נסיבות עבירה וכו', מוצא אני לראות את כלל העבירות בהן הורשע הנאשם, כ"אירוע עברייני אחד" ולפיכך בהתאם לסעיף 40 יג' (א) לחוק העונשין, אני מוצא לקבוע מתחם עונש אחד ועונש אחד כולל ביחס לכלל העבירות.

11. הערכים המוגנים שעומדים בבסיס עבירות המס הן השמירה על הקופה הציבורית, השמירה על השוויון בפני החוק בדמות החלוקה השווה (בהתאם לעקרונות המיסוי הנהוגים) של נטל המס על כלל הציבור והשמירה על הסדר הציבורי לעניין דיוחי אמת לרשויות המדינה.

12. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא לא מן הגבוהות.

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם דיווח באופן שגוי אודות רכישות ולא אודות הכנסות.

מן האמור עולה כי הנאשם לא העלים הכנסות ומכאן שלא פגע במישרין בקופה הציבורית או בנטל המס.

תימוכין לעמדה כי לא קיימת **בפועל** פגיעה בקופה הציבורית, ניתן למצוא בהסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים במסגרת הטיעונים לעונש ולפיה: **"יוסכם כי ב"כ המאשימה יוכל לטעון כי בהתאם לשומה שהוצאה לפי מיטב שפיטה, החוב האזרחי המיוחס לנאשם הוא ₪ 1,534,342 בצירוף קנסות המסתכמים בסך של 208,517 ₪. עוד מובהר כי הסכומים הנ"ל לא משקפים את הנזק שנגרם מהמעשים שמפורטים בעובדות כתב האישום המתוקן בענייננו של הנאשם.**

כן סוכם כי שני הצדדים לא רואים בנזק הנ"ל כנזק הקשור לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כי אם כנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום המתוקן בהתאם לסעיף 40 ט' לחוק העונשין" (עמוד 21 שורות 10 עד 16 לפרוטוקול מיום 27.3.2014).

יש עוד לתת את הדעת לדברי ב"כ המאשימה, בתשובה לשאלת בית המשפט, טרם הגעת הצדדים להבנה הדיונית הנ"ל, לפיהם:

"כאן לא מאשימים את הנאשם בהשמטת הכנסות, אלא בניהול ספרים כוזב על בסיס של השמטת רכישות. יכול להיות שאם הנאשם היה מנהל את הספרים שלו באופן תקין ומדווח על הכל, יכול להיות שהחוב שלו למס הכנסה היה אפס. החוב הזה יכול להיות שהוא מתבסס על סכומים גדולים יותר" (עמוד 19 שורות 27-30 לפרוטוקול מיום 22.1.2014).

יחד עם האמור לעיל, יש לתת את הדעת להיקף הדיווח השגוי לרשויות המס, לעניין הרכישות, הן במישור הזמן (על פני שנים) והן במישור שווי הרכישות שלא דווחו (מיליוני שקלים).

13. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יש לתת את הדעת לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות, השתמטות מתשלום מס בהיקפים גבוהים מאד; לנזק שנגרם בפועל לעיקרון אמינות הדיווח לרשויות המדינה ולסדר הציבורי, ובמידה ומסוימת לתכנון שקדם לביצוע העבירות.

14. מדיניות הענישה בעבירות מיסים בעת האחרונה היא מחמירה. כך גם לעניין עבירה לפי סעיף 217 לפקודה. בעניין זה ראו בין היתר: ע"פ (מחוזי ת"א) 710003/01 **מדינת ישראל נ' יעקוב שגיב** (פורסם בנבו):

"מקובל עלינו כי העבירה על פי סעיף 217 היא עבירה מהותית, ולא עבירה שניתן להגדירה כטכנית..."

"...מכל מקום, נראה לנו, כי גם אם אין אסמכתאות בנושא זה, הרי ריבוי העבירות בתיק הנוכחי, הסכומים שמדובר בהם והתקופות הארוכות שמדובר בהן, מצביעים על כך שהעונש שהטיל בית משפט קמא איננו יכול לשקף נכונה את המגמה הכללית להחמיר בעבירות המס וליצור נורמה הנלחמת בהעלמת מס על כל צורותיה."

דינו של הנאשם הוחמר באותו מקרה לעונש מאסר של 10 חודשים ואולם יש לתת את הדעת כי גם במקרה זה הדו"ח השגוי התייחס להשמטת הכנסות.

יחד עם זאת מטעוני הצדדים לעונש ומהפסיקה שהוגשה לעיוני ומן ניסיונות איתור של בית המשפט, ניתן ללמוד שלא קיימת פסיקה נוהגת באשר לעבירות אותן ביצע הנאשם, על נסיבותיהן המיוחדות.

כזכור, בענייננו הורשע הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 217 לפקודה שעניינה במסירת ידיעות לא נכונות ביחס לרכישה ולא ביחס להכנסה. הפסיקה הנוהגת מתייחסת רובה ככולה לנסיבות בהן הנאשם לא דיווח אודות הכנסות ואגב כך, השתמט מתשלום מס אותו היה חייב בגין אותן הכנסות. זהו מקרה הקלאסי של דיווח כוזב שבעטיה נקבעה העבירה דנן. ענייננו בנסיבות יוצאות דופן שבה הורשע הנאשם בעבירות המתייחסות אך ורק לאי דיווח מלא אודות רכישות. לא מצאתי פסיקה נהוגה באשר לנסיבות ייחודיות אלה, ומכאן שלרכיב זה של פסיקה נוהגת לעניין קביעת המתחם יינתן משקל מופחת.

15. סעיף 40 ב' לחוק העונשין, שכותרתו: "עיקרון המנחה בענישה - הלימה" קובע כי: **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו."**

סבורני, כי בחינת "מעשה העבירה בנסיבותיו" יחד עם "מידת אשמו של הנאשם", הם שמצדיקים במקרה זה שרטוט קו תחתון של מתחם עונש הולם בדמות מאסר לריצוי בעבודות שירות.

כזכור, נסיבותיהן של מעשי העבירות בענייננו, הן באי דיווח אודות רכישות ולא הכנסות. מידת אשמו של הנאשם אף היא מופחתת וזאת בשים לב לתיקון של כתב האישום באופן שבו תחת האשמת הנאשם

בעבירות לפי סעיף 220 לפקודה שעניין במי אשר פועל במזיד, ובכוונה להתחמק ממס, בחרה המאשימה בכתב האישום המתוקן, לייחס לנאשם עבירות לפי סעיף 217 לפקודה שעניינו במי אשר פעל שלא בכוונת מכוון להתחמק מתשלום מס, ונראה כי העונש המקסימלי לצידן של העבירות מדבר בעד עצמו בעניין זה. לעניין זה ראו ע"פ (ב"ש) 7287/05 **אפנדי בוטרשילי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו):

"האחד, המערער הורשע לפי סעיף 217 ולא לפי סעיף 220. הסעיף האחרון מתייחס למצב בו אדם פועל "במזיד בכוונה להתחמק ממס". העונש המירבי בסעיף האמור הינו 7 שנות מאסר. סעיף 217 מתייחס ל"אדם אשר בלא הצדק סביר ערך דו"ח לא נכון מתוך שהשמיט הכנסה כלשהי...". ברי, כי המבחן של ללא הצדק סביר שונה במהותו מהמבחן של מזיד בכוונה להתחמק ממס. העונש המירבי בגין סעיף 217 הינו מאסר לתקופה של שנתיים."

16. לא מצאתי במקרה דנן לחרוג ממתחם העונש ההולם ובתוך מתחם העונש מצאתי לתת משקל לפגיעה הקשה שתגרם לנאשם ולמשפחתו מעונש של מאסר בפועל; לנטילת האחריות של הנאשם על מעשיו; לחלוף הזמן (בין 5 שנים ל-8 שנים מעת ביצוע העבירות) ולעובדה כי אין לחובת הנאשם הרשעה קודמת בעבירת מס.

לעניין עברו הפלילי של הנאשם, אציין כי מת/1 (גיליון הרשעותיו של הנאשם) עולה כי הרשעותיו של הנאשם התיישנו (לא מצאתי תיעוד בת/1 להרשעה המאוחרת המוזכרת בתסקיר שרות המבחן). מאידך גיסא, הנאשם לא הסיר מחדלים ולו ברמת החוב האזרחי, הגם שלעניין זה יתכן וכאמור לעיל בדברי ב"כ המאשימה, קיים ספק, במובנו הפלילי, באשר לעצם קיום חוב במס.

17. מצאתי לתת משקל להמלצת שרות המבחן.

כזכור, שרות המבחן המליץ להטיל על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, עונש אשר, מחד יהווה במקרה זה עונש מוחשי ומבהיר גבולות ומאידך, עונש אשר יש בו **היבטים של שיקום**, בחזרה לתעסוקה סדירה והשתלבות תעסוקתית בעתיד, עונש אשר לא יוביל לרגרסיה אצל הנאשם.

בענייננו, כעולה מדברי הנאשם, מדברי עד ההגנה שהעיד לעונש, מתסקיר שרות המבחן ומת/1, עולה כי הנאשם ניהל לאורך מרבית חייו הבוגרים אורח חיים עברייני. הנאשם שהיה מכור לסמים בילה שנים ארוכות במאסר. בעשור האחרון לא נרשמו לנאשם רישומים פליליים, למעט התיק דנן, ונראה כי הנאשם שיקם עצמו והחל לנהל אורח חיים נורמטיבי.

הנאשם פנה אל בית המשפט וביקש בכל מאודו לא לחזור לבית האסורים. נדמה כי לחשש שהביע שרות המבחן לרגרסיה, ולחשש של חברו של הנאשם שעזר בשיקומו של הנאשם יש ממש.

שיקול השיקום, לא יוחד אך לאפשרות של חריגה ממתחם העונש ההולם כאמור בסעיף 40 ד' לחוק העונשין, כי אם נכון הוא אף לקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם.

18. באשר לקנס, סבורני כי מחד גיסא יש לתת משקל להיקף אי הדיווח, במישור הזמן ושווי הרכישות כמפורט לעיל ומאידך גיסא, יש לתת משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות למצבו הכלכלי של הנאשם, כנדרש בסעיף 40 ח' לחוק העונשין.

כעולה מתסקיר שרות המבחן, עסקו של הנאשם נסגר, הנאשם, שלו שלושה ילדים, מתפרנס מקצבת הבטחת הכנסה של המוסד לביטוח לאומי והוא נמצא בהליכי פשיטת הרגל ומחזיר חובות.

19. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בהתאם לחוות דעת הממונה, הנאשם יבצע את העבודות בכפר הנופש אשקלון, משך 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות בכל יום, החל מיום 1.1.2015.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה בביצוע העבודות ונפקות העדר שיתוף פעולה.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מהיום, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לפקודה.

ג. קנס בסך 50,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 50 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.2.2015.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 100,000 ₪ שלא לעבור עבירה בניגוד לפקודה וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום. אם לא תחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם ליומיים.

העתק מגזר הדין ישלח אל הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום י"ב כסלו תשע"ה, 04/12/2014 במעמד הנוכחים.

הוקלד על ידי שרונה מימון